

Chương 7

Nhã nhận và Lạnh nhạt

Lý Viện Viện ăn hiếp người ta.

Nhìn vẻ mặt khinh bỉ ngang ngược của Lý Viện Viện, Yên Tư Thành dưới sân khấu lại không tìm được cong khóe môi cười, nhưng bỗng nhiên chàng lại cảm thấy chua xót cho nàng, nơi mềm mại nhất trong tim như bị ai đó bóp chặt, vừa chua xót vừa đau đớn.

Yên Tư Thành nghĩ, nếu thật sự là ở Đại Đường thì tốt biết mấy, nếu trước đây Công chúa cũng như vậy thì tốt biết mấy.

Nhưng ngược lại, Lý Viện Viện lúc đó phải nhẫn nhịn mỗi giờ, phải khiêm nhường mỗi khắc, phải cẩn trọng lời nói hành động mỗi ngày, sống dè dặt cẩn thận cân nhắc trước sau. Chàng thật mong Công chúa lúc đó có thể sống tự do hơn một chút, nhưng đó là nguyện vọng mà Yên Tư Thành có làm cách nào cũng không thể đạt được.

Bởi vậy chàng hi vọng Công chúa đi hòa thân, ít ra ở biên thùy, thân phận của Công chúa được coi trọng hơn ở Đại Đường nhiều, nàng cũng có thể ngang ngược tùy ý hơn nhiều. Dù cuối cùng họ không thể tới được biên thùy, nhưng có thể vô tình ngẫu nhiên tới được nơi đây cũng tốt.

Theo tình hình trước mắt, có khi Lý Viện Viện ở đây sẽ sống tốt hơn ở biên thùy rất nhiều, ít ra...

Chàng tạm thời có thể bảo đảm như vậy.

Yên Tư Thành vừa suy nghĩ mông lung vừa quan sát biểu diễn trên sân khấu.

Cứ xem, xem mãi, Yên Tư Thành cũng nghĩ như Lý Viện Viện. Tên Phò mã âm mưu tạo phản này thật sự chẳng ra gì.

Cho dù Công chúa thật sự mù mắt không nhìn thấu lòng người, nhưng nếu có chàng bên cạnh, Yên Tư Thành bảo đảm ở đoạn này chàng có thể ám sát Phò mã mười lần, ở đoạn kia có thể hạ độc chết Phò mã mười lần, cho dù Phò mã là thần tiên giáng thế có thân bất tử, nhưng đến khoảnh khắc Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, Phò mã cũng thương tích đầy mình rồi.

Nếu hắn ta vẫn còn có thể lê thân tàn ép chết Công chúa, vậy coi như cũng là một trang hảo hán.

Nhìn Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, vẻ mặt bị ai đó đọc lời thoại, cho dù biết là giả, nhưng lòng Yên Tư Thành vẫn thấy không thoải mái, ngay cả lúc nhìn Lưu Thư Dương diễn Phò mã đã hết vai đứng bên cạnh cũng thấy ngứa mắt.

Lúc Yến Tư Thành đang không vui trong lòng, Trương Nam ngồi chính giữa trước chàng mấy hàng bỗng hét lên: “Dừng!”

Trương Nam nhú mày nhìn Lý Viện Viện: “Sáng nay chẳng phải đã nói với cô rồi sao, kêu cô tìm lại cảm giác trước đó mà.” Thấy cuối cùng Lý Viện Viện vẫn diễn không đạt cảnh này, Trương Nam hơi sốt ruột, “Tôi tưởng cô đã tìm được cảm giác rồi chứ! Sao cuối cùng vẫn sai sót, cô xem đi, cô là cô gái bị người mình yêu thương nhất phản bội! Cô không còn là Công chúa nữa! Cô phải tuyệt vọng, phải bi thương, chứ không phải như hiện giờ, ánh mắt cô cứ như đang nói, được rồi, ta không đấu với người nữa đâu, ta chết là được rồi chứ gì, cô không thể dứt khoát như vậy!”

Lý Viện Viện trên sân khấu không có biểu hiện gì, dường như đã quen với thái độ của Trương Nam.

Nhưng Yến Tư Thành ngồi phía sau lại sa sầm mặt.

Lý Viện Viện lấy kịch bản ra xem đi xem lại mấy lần, Trương Nam nói: “Làm lại.”

Vậy là Lý Viện Viện diễn lại một lần.

Trương Nam càng nhú chặt mày hơn: “Cô không biết bi thương à? Cô chưa từng thất tình sao? Chưa từng tuyệt vọng vì chuyện gì sao? Nản lòng thoái chí thì sao? Cô thử nghĩ tới cảm giác đó đi!”

Lý Viện Viện nghiêm túc suy nghĩ, hình như ... thật sự chưa từng có.

Thật ra nếu nói tới bi thương, Lý Viện Viện cũng từng bi thương, sự hụt hẫng khi biết mình không được phụ vương sủng ái, nỗi thê lương khi phải hòa thân đến biên thù, nghĩ tới những điều này, Lý Viện Viện cũng có đôi chút bi thương, nhưng nếu nói đến tuyệt vọng, nàng thật sự không biết đó là mùi vị gì.

Vì cho dù thế nào đi nữa, chẳng phải nàng đã sống lại rồi sao?

Cho dù rơi xuống vực nàng cũng sống lại mà.

Nàng nặng vía như vậy, được ông trời thương xót như vậy, tại sao phải tuyệt vọng chứ?

Lý Viện Viện không lĩnh hội được. Vậy là nàng lắc đầu: “Không tưởng tượng được, hay là đạo diễn làm thử xem.”

Logic của Lý Viện Viện rất đơn giản, anh nói tôi làm không được, vậy anh làm thử xem. Nhưng câu này của nàng nói ra giữa chốn đông người khiến người nghe lại có cảm giác khiêu khích.

Mặt Trương Nam sa sầm, ném kịch bản trong tay lên ghế bên cạnh: “Cô không diễn được thì xuống ngay cho tôi!”

Vừa dứt lời, có người từ bên cạnh bước nhanh ra, lướt ra phía trước cậu ta, mang theo một luồng gió. Người đó bước dài lên sân khấu, bước chân nặng nề, giống như giẫm đạp lòng người bước lên sân khấu.

“Điện...” Yến Tư Thành nhớ đến thông tin tìm hiểu được hôm qua và hôm nay, biết hiện giờ gọi Lý Viện Viện là Điện hạ e có điều không ổn, lập tức đổi xưng hô, “Thiên Ninh, chúng ta đi thôi.”

Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, sững sờ nhìn Yến Tư Thành đang chìa hai tay phía dưới.

Thuở nhỏ khi bên cạnh không có ai, Yến Tư Thành thỉnh thoảng vẫn gọi nàng là Thiên Ninh, thân mật như một ca ca thật sự. Nhưng khi lớn tuổi hơn, Yến Tư Thành ngày càng kiêng dè thân phận, bất kể lúc nào, trong tình huống gì, Yến Tư Thành vĩnh viễn đều gọi nàng là Điện hạ, lời nói cử chỉ cung kính chẳng bao giờ vượt giới hạn.

Bởi vậy hiện giờ nghe thấy xưng hô này, Lý Viện Viện hơi thất thần, những hình ảnh khi xưa tựa như chiếc lông đèn kéo quân không ngừng xoay vòng trong đầu nàng, này là hình ảnh thiếu niên đưa kẹo gừng cho nàng ăn, này là hình ảnh thiếu niên giúp nàng bắt đom đóm, này là hình ảnh thiếu niên bện châu chấu cỏ cho nàng...

Thiếu niên này vẫn luôn ở bên cạnh nàng, cùng nàng trưởng thành, cách tiếp xúc giữa hai người đã thay đổi rất nhiều, nhưng điều duy nhất không hề thay đổi dường như chính là chàng không thể nhẫn nhịn khi nàng bị ăn hiếp.

Không thể nhẫn nhịn dù chỉ một chút xiu xiu thôi ...

Sau đó Lý Viện Viện cười gật đầu: “Được”. Nàng nắm lấy đôi tay Yến Tư Thành, nhảy xuống khỏi thang đạo cụ.

Thấy Lý Viện Viện vững vàng đáp xuống, không ít người thảm kinh ngạc trước sức mạnh cánh tay của Yến Tư Thành...

Nhưng kinh ngạc nhất vẫn là Lâm Hiểu Mộng đang đứng chờ diễn bên cạnh. Cô ta nhìn đến xanh mắt. Lập tức không nén được cảm xúc, hét lên: “Làm gì vậy, còn đang luyện tập mà! Cậu định đi thật à?”

Yến Tư Thành quay đầu, lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu Mộng.

Giống như bị băng đâm trúng, Lâm Hiểu Mộng rụt về phía sau, nhưng vẫn cố giữ thể diện: “Sao hả? Rõ ràng là đạo lý này mà, diễn không tốt cũng không cho người ta nói à? Còn một tuần nữa là công diễn rồi, đạo diễn chỉ trích vài câu đã bỏ đi, làm phách quá nhỉ?”

Ánh mắt Yến Tư Thành lạnh lẽo, nhưng Lý Viện Viện lại cười, vốn chẳng hề đếm xỉa tới cô ta, nắm tay Yến Tư Thành xuống sân khấu, đi tới trước mặt Trương Nam, nàng mỉm cười nhã nhặn: “Xin lỗi, cảnh cuối cùng này tôi thật sự diễn không được.”

Thái độ nhã nhặn này lại khiến Trương Nam sững sốt, vô thức “Ồ” một tiếng, sau đó lại thêm một câu, “Không sao, tập...” Tập thêm đi. Ba chữ này còn chưa thốt ra, Lý Viện Viện lại tiếp tục cười nói: “Không sao thì tốt, tôi thấy tôi cũng thích diễn kịch lắm, nhưng đoạn này thật sự không diễn được, bởi vậy anh sửa lại kịch bản đi nhé.” Nàng nói rất đơn giản nhẹ nhàng, “Sửa làm sao cho tôi diễn được ấy. Vậy nhé, mai tôi tới xem.”

Nói xong nàng kéo tay Yến Tư Thành rời khỏi phòng tập.

Trương Nam ngẩn ra.

Mọi người trong phòng tập cũng ngơ ngác.

Đến khi sự tĩnh lại, Lý Viện Viện đã kéo Yến Tư Thành đi mất từ lâu.

Lâm Hiểu Mộng nghiêng đến nát răng, Lưu Thư Dương bên cạnh nhìn cô ta, giọng điệu có vẻ hả hê: “Ái chà, xem ra hai người này hình như nở hoa gì đó rồi...” cậu ta sờ cằm suy tư, “Ôi ... nhưng mà khẩu vị của tay Yến Tư Thành này sao đổi nhanh quá vậy, lúc trước chẳng phải nghe nói cậu ta thích con gái khoa Nghệ thuật sao?”

“Không thể nào.” Lâm Hiểu Mộng cảm hận nghiêng răng, “Sao Yến Tư Thành có thể thích cậu ta được!”

Lưu Thư Dương bĩu môi: “Ít ra thì trông có vẻ là vậy”.

Lâm Hiểu Mộng cảm hận một lúc rồi nhíu mày: “Cậu có chú ý vừa rồi Yến Tư Thành gọi Lý Viện Viện là gì không?”

“Cái gì?”

“Anh ấy không gọi là Lý Viện Viện.”

“Đó là xung hô thân mật của người ta mà, cậu lo nhiều vậy làm gì.”

Lâm Hiểu Mộng yên lặng, không nói thêm lời nào.

Nhưng trong phòng tập ngày càng có nhiều tiếng ồn vang lên, trọng tâm thảo luận chỉ có tin tức chấn động rằng: “Lý Viện Viện vậy mà lại có bạn trai rồi.”

Bước ra khỏi tòa nhà giảng đường, tâm trạng Lý Viện Viện rất tốt, chìm đắm trong suy nghĩ “Vừa rồi hình như mình rất bá đạo ...”, nàng mãi nắm tay Yến Tư Thành quên buông ra luôn. Còn Yến Tư Thành đương nhiên không dám chủ động lấy tay ra, chàng vẫn dùng tốc độ chậm hơn nửa bước lặng lẽ theo sau Lý Viện Viện.

Cứ đi, đi mãi, mặt Yến Tư Thành âm thầm nóng lên.

Bàn tay mũm mĩm của Lý Viện Viện rất ấm áp, ấm đến mức khiến lòng bàn tay của Yến Tư Thành toát mồ hôi, chàng nhìn đôi tay đang nắm lấy nhau, lại nhìn nụ cười trên môi Lý Viện Viện. Phong cảnh bên cạnh hình như đều trở thành hào quang hư ảo, chỉ có Lý Viện Viện mới là tồn tại chân thực nhất.

“ Tư Thành.” Bước chân Lý Viện Viện bỗng khựng lại.

Yến Tư Thành đang thất thần không dừng kịp, thoáng chốc đắm sầm vào lưng Lý Viện Viện, Yến Tư Thành tỉnh ra ngay, ra vẻ muôn quý xuống: “Điện hạ thứ tội.”

Lý Viện Viện không để tâm, kéo Yến Tư Thành lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chàng: “Huynh có nghe họ nói gì không?”

Yến Tư Thành ngẩn ra, vừa nãy thấy có hai cô gái đi lướt qua họ, chí chóc thảo luận chân gà kho quán này ngon hay cánh gà nướng quán kia ngon hơn. Yến Tư Thành quay đầu: “Điện hạ muốn ăn gì hả?”

“Không phải, vừa rồi họ nói phía ngoài trường có một con đường rất dài rất dài.” Mắt Lý Viện Viện sáng rực, “Toàn là đồ ăn!”

Yến Tư Thành thoáng im lặng, sau đó gật đầu: “Thuộc hạ đi tìm.”

Đường Học Phú Nam là phố ăn vặt lớn nhất trường X, vừa đi đến đầu đường Lý Viện Viện đã sắp không chịu nổi. Hai tay nàng siết chặt cánh tay Yến Tư Thành: “Tu Thành! Cái này!”

Yến Tư Thành mua một cái bánh trứng cho nàng, sau đó Lý Viện Viện không tóm lấy chàng nữa, hai tay cầm chiếc bánh trứng nóng hổi, vừa ăn vừa nhìn hàng quán xung quanh. Yến Tư Thành nhìn cánh tay không còn gánh nặng, lại nhìn bánh trứng trong tay Lý Viện Viện, cuối cùng vẫn lặng im.

Dọc đường, những thứ mà Lý Viện Viện ưng ý thì Yến Tư Thành đều mua hết cho nàng, đi đến giữa đường, Lý Viện Viện muốn ăn cánh gà nướng, ăn một lượt ba xiên, lúc cầm xiên thứ tư, ngay cả ông chủ cũng lên nói với Yến Tư Thành: “Ái chà, cậu trai này, kêu bạn gái ăn ít thôi.”

Lý Viện Viện nghe được, lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Không sao, tôi còn ăn được.”

Ông chủ thoáng im lặng: “Tôi không nói cô không ăn được ... Nhìn cô là biết ăn rất được ... Nhưng mà cô bé à, cô nên ăn ít thôi ...”

Lúc ông ta nói lời này, Lý Viện Viện đã cầm xiên cánh gà nướng thứ tư, dặt Yến Tư Thành đi mất.

Ăn hết con phố, ăn từ đầu đến cuối, Lý Viện Viện sờ bụng cảm thán: “Đời này của ta chỉ có lúc này mới biết mùi no.” Lời này Lý Viện Viện không hề cường điệu, mà sự thật đúng là vậy.

Trước đây sức khỏe nàng yếu ớt, người hầu nghiêm khắc không chế số lượng thức ăn của nàng, mỗi lần chỉ cho ăn no bảy phần. Kiêng dầu, kiêng ngọt, kiêng cay, ngay cả muối trong thức ăn cũng bị giới hạn, thức ăn mỗi ngày đều rất thanh đạm, nhưng Lý Viện Viện lại thích cay, thích ngọt. Lúc nhỏ còn ăn vụng được, sau khi trưởng thành cứ làm vậy là lại bị người bên dưới nói không biết kỷ luật, nhiều lần như vậy ngay cả Phụ hoàng cũng trách mắng nàng.

Bởi vậy sau khi Lý Viện Viện hiểu chuyện thì không được ăn ngon nữa, thật sự chưa từng mở thất lưng ăn cho thỏa bụng như hôm nay.

Yến tư Thành nghe thấy câu cảm thán của Lý Viện Viện lại có mấy phần chua xót, nhưng vẫn nhắc nhở theo thói quen: “Điện hạ, ăn nhiều không có lợi cho sức khỏe.”

Lý Viện Viện quay đầu sang bên cạnh, hít hít mũi, sau đó mắt lại sáng lên quay sang Yến Tư Thành: “Chúng ta ăn thêm một xiên mực nướng nữa nhé!”

“...Được.”

Vừa ăn xiên mực nướng vừa hân hoan ra khỏi phố ăn vặt. Lý Viện Viện vui đến mức sắp cất tiếng hát to, đúng lúc này, một chàng trai phát tờ rơi phía trước đưa một tờ rơi sặc sỡ tới trước mặt Lý Viện Viện: “Tập yoga giảm cân.”

Lý Viện Viện sững sốt, Yến Tư Thành bên cạnh đang định ngăn cản, nhưng Lý Viện Viện đã vô thức đón lấy tờ rơi.

Một cô gái chỉ mặt một chiếc yếm đen kỳ quái đang bày ra một tư thế yêu điệu trên tờ giấy, cô gái rất ốm, trên chiếc bụng láng mượt không hề có chút thịt nào.

Chàng trai phát tờ rơi nói: “Đến phòng tập thể hình của chúng tôi đi, yoga, bơi lội, thể hình đều có, còn có huấn luyện viên hướng dẫn nữa, bảo đảm ốm! Chỉ cần cô chịu tập, nửa năm sau nhất định sẽ ốm như cô ấy.” Anh ta chỉ cô gái trong bức hình.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn anh ta, rất lấy làm khó hiểu: “Tại sao phải ốm?”

“Đẹp mà! Cô xem, mặt mũi cô nhìn rất xinh xắn, vừa nhìn đã biết là cô phiêu tiềm năng, nếu ốm lại nhất định là một mỹ nữ.”

Yến Tư Thành nghe người này tùy tiện bàn luận dung mạo của Công chúa như vậy, lập tức nổi giận: “Hỗn xược!”

Chàng trai phát truyền đơn rùng mình, bị khí thế của chàng hù dọa: “Hỗn ... hỗn gì?”

So với sự lạnh lùng của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện lại nhã nhặn hơn nhiều: “Hiện giờ tôi đã là một mỹ nữ rồi mà.” Nàng ung dung thản nhiên cười nói: “Tôi rất vừa ý với cơ thể mình.”

Chàng trai phát tờ rơi ngơ ngác nhìn hai người đi xa: “Mẹ kiếp, lần đầu tiên gặp một cô bé bự nói mình đẹp tron tru thế này ... Tự tin ở đâu ra vậy trời?”

Về đến nhà, Lý Viện Viện đặt tờ rơi lên bàn trà, ngồi nghiêm chỉnh nghiên cứu cô gái trên giấy. Sau đó chau mày: “Tư Thành, cô gái này có đẹp không?”

Yến Tư Thành đứng bên cạnh nhìn thoáng qua: “Không bằng một phần vạn của Điện hạ.”

Lý Viện Viện lại nhìn cô ta mấy lần: “Không hề có vẻ đầy đặn phú quý, mặt ốm eo thon, là tướng nghèo khổ, không đáng phải nhìn.” Nàng vò tờ giấy ném vào thùng rác. Sau đó mở tivi, ngồi xem không nói một lời.

Nhìn trai gái trong tivi, trong đầu Lý Viện Viện nhớ lại những chuyện gặp phải và những lời nghe được mấy hôm nay.

Nàng thầm hiểu ra.

Thế giới này không phải Đại Đường, nên lâu nay không còn coi mặt là chuẩn mực của cái đẹp nữa.